

**EUZCADI, EUZCADI!
AJUDEM EUZCADI!**

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ
PI I MARGALL, 64, principal, dreta
Telèfon 74309 : BARCELONA

S Maria BALDÓ DE TORRES
W Maria Dolors BARGALLÓ
R Aurora BERTRANA
O Carme CONDE
D Concepció CATASÚS
A Condelària ESCOLA
A Matilde HUICI
R Anna MURIA
O Carme MONTORIOL
B Margarida NELKEN
A «PASIONARIA»
J Francesca PRAT
J Maria PI DE FOLCH
J Mercè RODOREDA
O Isolina VILADOT
C Maria Teresa VERNET

R E D A C T O R E S

Maria Lluïsa BARGÉS
Lena IMBERT
Montserrat MARTÍNEZ
Eloina R. MALASECHEVARRÍA

LES DONES AL COSTAT DEL GOVERN

SOBRE Catalunya ha plogut sang. Tot d'una, la serenitat dels carrers, dels camins, dels camps, de les carreteres, ha estat torbada. S'han vist plens de morts i ferits.

Hi ha hagut trets, bombes, tancs i assalts. S'ha dilapidat un material bèl·lic preciós, indispensable als fronts. Amb aquest material han estat assassinats militants obrers, de ferma rectitud revolucionària, i companys de la força pública, provadament addictes a la nostra causa.

I la nostra sensibilitat de dones ha estat torturada, maltractada... Ara portem dol i tristesa a l'ànima...

I tot per què?

Perquè el feixisme, que existeix també a Catalunya, on actua amb silenci i amb astúcia, s'ha infiltrat a totes les organitzacions. Des d'elles ha manegat hàbilment per a crear en certs grups un clima d'exaltació molt propici als fets sanguinants. La conducta dels elements més difícils de controlar (dels que no accepten els acords de llurs organitzacions) ha enfortit la posició dels provocadors, alhora que debilitava el Govern.

Com a conseqüència de llur tasca, certs grups s'han alçat contra el Govern de la Generalitat. Aquest alçament ha estat obra del feixisme. Perquè a qui convenia? Solament al feixisme. La sang escolada, les municions perdudes, la discòrdia que es volia difundir per a emmetzinar la unitat i la confusió dels companys del front d'Aragó eren un avantatge indiscutible per als feixistes i un bon moment per a atacar-nos al front i a la reraguarda.

El nostre deure de dones del poble i de dones antifeixistes era i és ajudar el Govern. El nostre deure era i és condemnar un moviment que ha compromès la victòria antifeixista i el triomf de la nostra Revolució popular. El nostre deure era i és posar-nos en guàrdia contra tots els que, oberta o encobertament, alaben l'alçament contra el Govern de la Generalitat.

Dones, complim amb el nostre deure. Visca el Govern de la Generalitat de Catalunya!

Les armes, al Govern de la Generalitat, Govern del poble

Les dones del poble desfent les barricades.

Les compa- nyes de la U.G.T. i de la C.N.T. volen la unitat

COMPANYA, que és amiga sincera de la unitat proletària i de la unitat antifeixista, registra amb joia tots els moviments col·lectius que són signe d'apropament entre els dos sectors sindicals i entre les diferents variants de l'antifeixisme. Per a COMPANYYA, que és la revista de la dona, té extraordinària repercussió tot el que succeeix en aquest terreny. I heus ací perquè avui, en informar les nostres lectores d'algunes activitats conjuntes de les companyes ceneteistes i ugeteistes, ho fem amb el cor en l'aire, plenes d'esplendorosa joia i d'una confiada esperança.

El Primer de Maig, les dones de la U. G. T. i de la C. N. T. celebraren un míting al Teatre Olympia. Un míting que fou un èxit en tots els aspectes. Va ésser organitzat en vint-i-quatre hores, i fou l'únic acte que hi hagué a Barcelona i a Catalunya el dia dedicat a la classe obrera.

Un exemple de la forma com es féu la propaganda, activíssima i revolucionària, el tenim en les companyes Concepció Lianyó, Margarida Abril, Felissa, Eloïna, Soledat i Llibertat Picornell, que, a punt de començar el míting, anaven encara per teatres i balls, interrompent l'orquestra i els que allí es divertien, i invitant-los per mitjà dels altaveus dels cantors a acudir al míting.

Pronunciaren sentits discursos en pro de la unitat Isabel Azuara i Dolors Piera, de la U. G. T., i Nita Navel i Pilar Grangel, de la C. N. T. Presidiren Llibertat Ródenas i Caritat Mercader. Les oradores, ultra fer una crida lírica i expressiva a la unitat, que trobà un ressò sincer en tots els concurrents a l'acte, demostraren també que les dones no volem la unitat buida, la unitat tòpica, la unitat contemplativa, sinó la unitat fèrtil, la unitat dinàmica, la unitat amb un programa:

la unitat que faci guanyar la guerra i la revolució.

DURANT el passat alçament, les mateixes dones organitzadores del míting esmentat prosseguiren cordialment llurs relacions.

Nosaltres, les dones, veiérem immediatament, i amb claredat, que aquells trets que feien estremir Barcelona ens allunyaven de la victòria, que aquelles barricades podien convertir-se en el triomf de la reacció i del feixisme. I novament les dones de la U. G. T. i de la C. N. T. s'aproparen. La veu pregonament humana i commoguda de Nita Navel i els arguments irrefutables de Dolors Piera, en recomanar, per radiodifusió, que cessés el foc i que tothom tornés a treballar, contribuïren indiscutiblement a treure més d'un company de la seva obcecació.

NOSALTRES volíem que Barcelona tornés a entrar en l'ordre revolucionari que ens sembla indispensable per a guanyar la batalla empresa contra el feixisme. Per això, quan es digué que hom tornés a treballar, ens llançàrem al carrer en grups. Invitàvem a posar en marxa la ciutat paralitzada. Fèrem obrir les botigues, i fins aixecàrem les portes nosaltres mateixes.

Les barricades eren el darrer reducte dels insurrectes, i a elles ens dirigírem nosaltres, ceneteistes i ugeteistes, seguides d'altres dones del poble que participaven al nostre dolor i a la nostra indignació. Anàvem a desfer-les. Separàrem els sacs de sorra, treguérem totxos i aconseguírem que es retirassin alguns fusells. Per les Rambles, el poble ens aplaudia i amb la seva simpatia ens afermava en el camí emprès, o sigui en el camí de la unitat, pel qual estem disposades a continuar, convençudes de què és el camí de la victòria.

Biblioteques Rurals

A. H. N.
S. GUERRA CIVIL

VOLDRIEM fer remarcar al lector la importància que tenen per a la vida dels poblets les petites biblioteques populars que hi són creades, sense altre ajut oficial que aquell que pot donar-les-hi d'una manera entusiasta, però desgraciadament insuficient i precària, llur municipi.

Moltes d'aquestes biblioteques rurals, malgrat llur vida interior, no gaire brillant, però sí força eficient en el que fa referència al seu radi d'acció social, per a la qual han estat creades, ens donen un esbós d'aquelles realitats que ha de superar Catalunya el dia que, acabada la guerra, recobri en el seu nou ritme aquella personalitat característica de la sensibilitat cultural de les seves masses populars.

Aquesta lluita cruenta, desencadenada per la folia d'uns «nacionals» renegats, porta en el seu si, malgrat tota la tràgica dolor del moment, unes consoladores demostracions d'aquella espiritualitat esmentada.

En aquestes hores àlgides, a Catalunya, en aquest sentit, han esclatat flors meravelloses.

Mentre a les ciutats rebels ha estat possible cridar estultament «¡Abajo la inteligencia!», ací els catalans han procurat fer-ne un exponent per a palesar la nostra capacitat de poble culte.

Es per això que hem cregut interessant aportar a les planes de COMPANYIA la impressió d'una d'aquestes petites biblioteques rurals, ja que innegablement esdevenen també una força en l'engrenatge del perfeccionament col·lectiu que viu latent dintre l'entranya del nostre poble.

He triat la Biblioteca Popular de Vallgorguina, poblet agrícola que pertany a la demarcació del Vallès Oriental i que no té més de set cents habitants, per a què avui us parli a través d'aquestes planes. La companya Diviu, bibliotecària encarregada de la mateixa, accepta amablement el nostre interrogatori.

—...?

—Aquesta biblioteca pertanyia a la parròquia i, com és natural, la seva activitat es reduïa a un sol sector de la població. En arribar el 19 de juliol i fer-se la incautació corresponent per part del Municipi, va ésser revisada, reorganitzada i posada, com a patrimoni col·lectiu, al servei del poble.

—...?

—Sí: durant la seva revisió, el Comité antifeixiste local, donant proves del seu amor a la cultura, va aportar-hi una bona col·lecció de llibres, entre ells un nodrit lot d'obres clàssiques.

Com podreu jutjar, vós mateixa, les seccions de ciències, filologia, filosofia i literatura catalana es troben també força completes.

—...?

—L'acolliment d'aquesta podríem dir-ne nova inauguració de la biblioteca, feta de cara al poble i per al poble, fou magnífica i recompensada per l'èxit més falaguer, tant al que fa referència a la bona acollida com a la simpatia que avui ha desvetllat. Puc assegurar-vos, sense por d'ésser desmentida, que aquesta institució és ja, avui, una necessitat dintre l'ambient general de la nostra vila.

I ara, resumint la tasca positiva d'aquestes populars institucions, nosaltres direm que els camperols troben, dins d'aquestes humils biblioteques rurals, un recés espiritual per a ells i per a llurs infants, aquests infants per als quals la guerra forja un esdevenidor més lluminós i equilibrat.

Tu, companya ciutadana, que ignores aquestes petites coses dels ínfims llogarrets de la nostra terra i la veritable vàlua que representen per a la cultura de casa nostra aquestes parets i aquests llibres, i el sacrifici constant i anònim de llurs bibliotecàries, mestres de psicologia rural, ets la cridada a ajudar moral i materialment aquesta benemèrita obra de ciutadania popular, incrementant i propagant arreu de Catalunya aquestes biblioteques.

No cal oblidar que, ajudant l'expansió de la cultura a la reraguarda, cooperem sense cap mena de dubte, també, a la defensa de la llibertat.

Antònia TORRENT i MARTORI

Arenys de Munt

“COLLECTIVITAT OBRERA”

de rayon i seda

UN magnific edifici vermell, amb una vista esplèndida sobre la ciutat, de la que poques fàbriques poden gaudir.

El comitè de fàbrica ens rep amb gran cordialitat. El formen dotze membres, i —nota simpàtica que els companys ens fan remarcar— vuit d'ells són dones.

Ens expliquen que, havent-hi majoria de dones a la fàbrica, era just que fossin representades en el comitè en la mateixa proporció.

Esperem que aquest exemple serà seguit. Els companys d'aquesta fàbrica han donat una prova de comprensió que parla en favor d'ells.

Deixant de banda un sectarisme secular, han treballat

Un constante regreso a la primavera

POLVOS
MADERAS DE ORIENTE

MYRURGIA

prescindint de prejudicis, realitzant, amb els mitjans que tenen a llur abast, el millorament de tots els treballadors de la fàbrica.

Homes: continueu ajudant les companyes; doneu-los llocs de responsabilitat, que elles exerciran amb entusiasme. Hi ha d'haver col·laboració de l'home amb la dona en el treball i en la llar.

Abolim les competències, i el nostre esforç en sortirà multiplicat. Visitem els despatxos, en els quals en altres temps només hi havia homes. Ara tots els llocs que les noves lleves han deixat vacants són ocupats per dones.

Després anem a visitar els menjadors col·lectius i els vestidors. Arreu es nota una gran preocupació de la netedat, del confort i de la higiene. Se sent l'estimació que els obrers tenen a la seva fàbrica.

En entrar als tallers ens interessa saber si allí ja hi ha dones que ocupin llocs que fins ara ocupaven els homes. Els companys ens presenten una noia jove, Eulàlia Mansa, que unta els telers, la qual ens diu que algunes companyes ja s'ocupen de plegar les peces, treball que fins ara no feien sinó els homes.

Parlem amb la companya Adelaida Rey, que fa quaranta sis anys que treballa a la mateixa fàbrica, i li preguntem què pensa de la guerra i quina ha d'ésser la conducta dels treballadors en els moments actuals.

—Jo penso— respon— que ara més que mai hem de treballar força per a demostrar que els obrers sabem fer anar les fàbriques i intensificar la producció per tal que no manqui res. Nosaltres—afegeix— en tots els moments que hem tingut sense poder fer treballar tots els telers de la fàbrica, per no perdre el temps i per tal de contribuir a ajudar els nostres companys del front, hem confeccionat molts sueters per al Socors Roig Internacional, i ho fèiem amb gran entusiasme.—

La companya Elvira Bagaria, una velleja de setanta dos anys, ens parla amb un entusiasme que moltes vegades la joventut ha perdut, ço que demostra que, malgrat la seva edat, el seu cor s'ha conservat jove. Ens diu que per a ella la fàbrica ho és tot; que solament pensa en l'hora de trobar-se davant dels seus telers; que si ella pogués no treballaria vuit hores, sinó deu o dotze, perquè els pobres que estan al front no manquin de res. Està contenta d'haver viscut els moments actuals, perquè són presagi concret del millorament de tot el poble, i diu que la guerra la guanyarem, que no és possible altra cosa, que viu aconhortada per aquest pensament i que per això cal que tots ajudem.

Nò ens aturarem a ressenyar aquesta fàbrica perquè a Catalunya, on tants telers i fàbriques tèxtils funcionen, tots les coneixem.

Ací no es fila; la seda arriba, en rodets, d'altres fàbriques de filats; únicament es teixeix.

Els telers són molt perfeccionats, sobretot aquells que fan les mostres per als teixits moderns.

Tot això ens ho expliquen els companys del comitè, i nosaltres escoltem amb interès totes les explicacions perquè, malgrat conèixer el funcionament en general, cada fàbrica té la seva personalitat i alguna característica nova. Demés, la indústria tèxtil és una de les més interessants i, per això, una de les que hom no es cansa mai de veure.

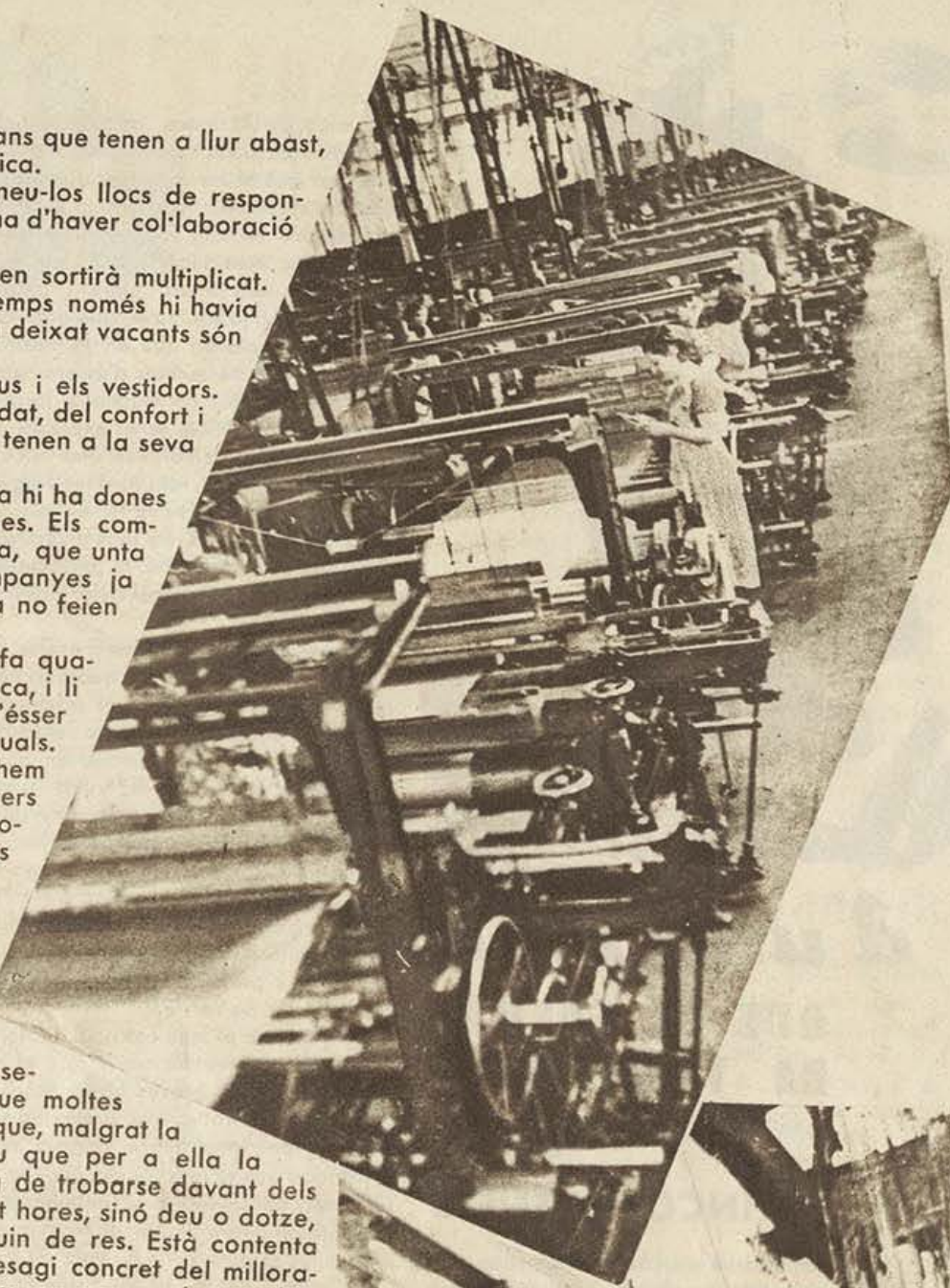
Els companys del comitè ens varen ensenyar els refugis amb què compten per a casos d'atac aeri. Són als soterranis de la fàbrica. També han previst i organitzat la defensa. Tenen llurs caps de secció, llums de petroli instal·lats i una farmaciola amb tot el que cal en aquests casos.

Per últim varem visitar el laboratori, que és el tercer d'Europa en quant a la instal·lació. Ens varen ensenyar com funcionen els aparells, els microscopis, els pesa-fils, etcètera.

Quan ja marxàvem, els companys ens varen obsequiar amb dolços i una còpia de xampany, i, per a demostrar-nos que pensaven en tot, ens varen fer visitar la biblioteca que estan instal·lant per a esbarjo i cultura dels obrers.

Nosaltres, des de les pàgines del nostre periòdic, recomanem a aquests companys que segueixin pel camí que han triat, que és el veritable camí de l'emancipació de la classe treballadora, mitjançant la pau i la cultura per als nostres fills, en una societat més comprensiva.

Caritat MERCADER

Cent mil homes han de deixar llur treball per a incorporar-se al gloriós exèrcit popular. Es necessiten CENT MIL dones per a ocupar llurs vacants. Vols ésser tu una d'elles?

Per cada fàbrica on treballin dones, una guarderia per als fills.

Apunts d'una noia QUE LA GUERRA HA TRANSFORMAT

(Continuació)

CAPÍTOL II

LA INCOMPRESIÓ

Em transportaren a un hospital de sang, junt amb el company que fou ferit al meu costat. Els nostres llits estaven una mica separats. Ell estava molt malalt, la febre li havia pujat i durant uns dies hom cregué que es moria. Aleshores vaig comprendre que l'estimava, que aquell dia que vàrem córrer junts els mateixos perills, que vàrem estar junts a punt de morir sota les bales feixistes, aquell dia ens havia aprofitat més que si haguéssim viscut mesos plegats. Me l'estimava i tenia por que es morís.

Al costat meu hi havia un company ferit a les dues cames; n'hi varen haver de tallar una. La conformitat d'aquest xicot m'admirava; no tenia altre sentiment per la seva pròpia desgràcia que la de no poder continuar la lluita. Es deia Pablo. En veure les meves ànsies, tractà d'aconsellar-me, però no ho feia com jo estava acostumat; les seves paraules eren tot una ensenyança per a mi. Espontàniament jo havia anat a la lluita, però què sabia del veritable sentit i grandesa d'aquesta lluita?

Pablo m'ho explicava amb paciència, rient

una mica de la meua ignorància i dels meus descobriments. Però poc a poc anava comprènent per què hi havia homes disposats a sacrificar constantment no solament llurs vides, com succeïa ara en mig d'un entusiasme general, sinó àdhuc llurs llibertats. Ell em va palesar l'esterilitat dels meus plors i angoixes pel company que jo estimava; que aquells no eren moments de plorar; que en la nostra terra es jugava la sort de milions d'éssers humans; que calia ésser forts i no malmetre forces en congoixes personals. Les seves explicacions, al començament, em semblaven una mica desproveïdes d'humanitat; més tard les vaig comprendre i una gran llum es va fer en mi...

Els dies passaven. Jo ja m'aixecava i el meu company estava més bé. El perill havia passat. Vàrem resoldre aleshores casar-nos a l'hospital mateix.

Després d'unes setmanes d'ànsies i alegries passades junts, durant les quals jo havia recuperat les meves forces, una primera discussió va venir a entorbir la nostra felicitat.

En el front d'Aragó demanaven gent. Jo em vaig oferir; necessitava fer quelcom més per a la revolució, però el meu company, que jo creia molt revolucionari, va mostrar-se incomprensiu. Endebades Pablo li feia veure l'egoisme de la seva posició. La lluita secular entre l'home i la dona sorgia un cop més. L'home volia imposar la seva autoritat i fer reconèixer la seva superioritat. Els precés, les discussions, les explicacions, de res no servien.

Vaig discutir el meu cas amb Pablo; em dolia veure que un revolucionari com el meu company, que tantes proves havia donat de la seva abnegació, trobés avui pretextos per a allunyar-me del meu deure; pogués veure amb satisfacció que jo reprengués aquella vida que ell mateix tan sovint havia condemnat en altres. Jo sentia el deure d'anar al front a ajudar els companys caiguts, i així ho vaig dir a Pablo.

—Creus —em va dir ell— que és allí on veritablement tu pots prestar més grans serveis a la revolució?

—És clar que sí —vaig contestar—. Demanen infermeres al front; jo sé que tinc prou domini de mi mateixa per a dominar els meus nervis en cas de perill i per consegüent crec que és allà on dec ésser. Ultra això, m'acompanya l'entusiasme que tu mateix has sabut inculcar-me. Ja que ara ni tu ni el meu company no podeu anar-hi, jo vull prendre el vostre lloc i complir amb el meu deure tan bé com sapiga.

—Vés-te'n, doncs, sense mirar enrera; fes el sacrifici de la separació, encara que el teu company s'hi oposi. Pot ésser que de moment no ho vulguis comprendre perquè estàs obcecada, però un dia no llunyà no solament et comprendrà, sinó que t'estimarà més. No li diguis res més i marxa.

Trista, però resolta, em vaig inscriure per a actuar en un hospital de sang al front d'Aragó.

MARINA

CÀLCATS

MINERVA

(EMPRESA COL·LECTIVITZADA)

Escollit assorti-
ment per a senyor,
senyora i nen

Preguem a les col·laboradores de COMPAN-
NYA que enviïn llurs treballs literaris escrits
a màquina i amb dos espais.

Edicions Mediterrània

us invita a visitar la parada que
amb motiu de la Fira del Llibre tin-
drà a l'establiment Oasis, carrer de
la Canuda, 4, els dies 3, 4 i 5 de juny.

Aurora Bertrana:

El Marroc sensual i fanàtic

Josep M.ª Francès:

Retorn al sol

Joan Oller i Rabassà:

Amb el bec o amb les dents

Joan Santamaria:

Adam i Eva (obra finalista premi Creixells 1936)

NOVETAT:

Francesc Pineda i Verdagué:

El tresor de les dones d'aigua (contes)

Les Edicions Mediterrània, per a estimular la
lectura i l'amor al llibre, sortejarà diversos
lots de LITERATURA, EXCURSIONISME i altres,
entre els compradors, als quals lliurarà un nú-
mero per cada 5 pessetes de compra que
realitzin en la seva parada.

El grandios Concurs de COMPANYA

—de—
novel·les
curtes
d'autor
femení

Bases

Primera. L'assumpte de la novel·la es desenrotllarà en l'actual ambient
de guerra i revolució popular.

Segona. L'autor haurà d'ésser una dona.

Tercera. Les obres hauran d'ésser inèdites i escrites en català. Tindran
una extensió mínima de cent quartilles a màquina.

Quarta. L'obra premiada serà publicada com a fulletó a COMPANYYA.

Cinquena. El premi consistirà en cinc centes pessetes en metàl·lic. El
Jurat podrà designar altres obres que també seran publicades com a fulle-
tí a COMPANYYA.

Sisena. Les obres hauran de presentar-se a la redacció de COMPA-
NYA, Passeig de Pi i Margall, 64, amb indicació de nom i adreça de l'auto-
ra, abans de les nou del vespre del dia 30 de juny pròxim. El veredict del
Jurat es farà públic el dia
19 de juliol del 1937.

Barcelona, 15 d'abril del 1937.

JURAT

Maria Teresa Vernet,

Mercè Rodoreda.

Carme Montoriol i Puig, pel
Grup Sindical d'Escriptors Ca-
talans (C. N. T.).

Rafael Tasis i Marca, per
l'Agrupació d'Escriptors Cata-
lans (U. G. T.).

Josep M. Francès.

ELS ESTUDIANTS EN PEU DE GUERRA

PER molt temps, la joventut estudiantil fou considerada com un sector a part de la joventut obrera. Ha existit certa desconfiança envers nosaltres perquè l'estructura docent ha fet que la preparació intel·lectual estigués reservada gairebé sempre a determinades classes. I, per altra banda, l'estudiant tampoc no va fer gaire per a merèixer la confiança que se li negava, ja que de la gran massa estudiantil tan sols una ínfima minoria va profunditzar en els problemes polítics.

Però, malgrat ésser petit i malgrat mancar-li en absolut la confiança d'una massa amb la qual volia identificar-se, aquest nucli d'estudiants conscients de llur responsabilitat va saber atreure's el gran nucli que vivia apartat de la vida política, fent-li reconèixer la seva responsabilitat i capacitant-lo en tot el que fou possible per a la gran lluita que ha començat i que acabarà solament després de l'emancipació definitiva del poble.

Però aquestes activitats estudiantils eren totalment desconegudes fora de llur radi d'acció. Ha estat necessari que vingués el 19 de juliol, que es produí la revolta feixista, per a què tot el poble i particularment el

de Madrid comprenguéssin que els estudiants estaven amb ell, que els estudiants no l'abandonaven i que la fogositat juvenívola no temia la barbàrie feixista. I així, amb aquest foc juveníl i amb la pensa exaltada, que no tem el perill, han mort dirigents nostres tan destacats com Carrasco, López i Cuartero.

La sang d'aquests companys, barrejada amb la de llurs germans proletaris, creà el símbol de la unió entre intel·lectuals i obrers. El poble de Madrid, que va reconèixer en aquest símbol la realització dels seus anhels, ens va allargar la mà i ens va unir als seus destins de classe.

Però això no és suficient. És necessari que també el poble de Catalunya ens allargui la seva mà. I per a què això s'esdevingui nosaltres li direm que a Catalunya també lluitem amb ell, que també la nostra organització ha perdut els heroics lluitadors de Tarragona i que també els nostres dirigents, després d'abandonar llurs llocs, s'apressaren a ocupar els llocs que els guardaven llurs germans de les trinxeres.

Nosaltres no volem que la nostra lluita romanguí per més temps desconeguda. Volem que el símbol d'unió que ha creat el poble de Madrid amb la sang vessada en el seus fronts sigui l'exemple que ens guïi en la creació del nostre símbol d'unió amb la sang vessada pels nostres herois de Tarragona. I volem que, així unides per la barreja de llurs sangs, la classe intel·lectual i la classe obrera marxïn amb pas ferm fins assolir llurs anhels: **LA VICTÒRIA I LA CULTURA.**

Glòria CERVERA
(Secretària d'Agitació i Propaganda
de la Grup Estudiantil Marxista)

La Colònia de la F. N. E. C. al Montseny

PAU, salut i cultura! Lluny de l'estrèpit dels canons i les bombes que els arrencaren de llurs cases i de l'escalf de llurs pares, pel miracle de la fraternitat antifeixista, floreix el dolç somriure en els rostres infantils dels nens refugiats. Sota el signe de la nova era, els estudiants ofereixen llur col·laboració en la lluita terrible contra la bèstia que sacrifica vides i més vides per a sostenir uns privilegis que repugnen al sentiment del segle i que ha venut el nostre sol a Hitler i a Mussolini. És inútil llur cega obstinació, i la fotografia que il·lustra aquesta pàgina, sana i aspra, com tota la muntanya del Montseny, on els fraternals desvetllaments de les noies estudiants fan oblidar als petits la tragèdia que els arrencà de llurs llars, mostra la fe indestructible en el triomf, que els retornarà sans de cos i d'esperit als braços d'aquells que els esperen.

Noticiari estudiantil

ELS G. E. M. FEM UNA CRIDA a totes les organitzacions estudiantils per a què segueixin l'exemple i formin els grups «Amigues de COMPANYIA» dintre dites organitzacions. A l'ensem preguem que facin us de la pàgina cedida als estudiants per a la publicació de notes i treballs de les respectives organitzacions.

Els estudiants, en l'organització del «Casal del Soldat», demanem la col·laboració de tothom.

Es prega a totes les companyes estudiantils que vulguin participar en el quadre escènic format pels grups estudiantils marxistes amb l'objecte de propagar la cultura per mitjà de les obres socials, que passin pel nostre local social, Corts Catalanes, 633.

EN GUILLEM A L'ILLA VOLCÀNICA

(Continuació.)

Guillermó, horroritzat, aparta els ulls del pal trencat i s'aferra amb totes les seves forces a una corda que troba en el seu camí. Mentrestant l'embarcació prossegueix el seu camí amb violència incalculable, però no tan de pressa com les gotes d'aigua que aixeca, escopint-les lluny en línia recta, a gran distància. La mar entra en efervescència i es posa també en joc l'electricitat. Escata el tro; serpenteja el llamp. De sobte el timó es trenca i el vaixell se'n va a la deriva, cada vegada amb una velocitat més vertiginosa. De tant en tant altres homes segueixen el mateix camí que els del pal mestre. La llum esqueixa els ulls; el tro malmet les oïdes; els crits dels homes ferits o que desapareixen aclaparen l'ànima. I el vaixell, sense direcció i a una velocitat que espaventa, avança, avança... On va?

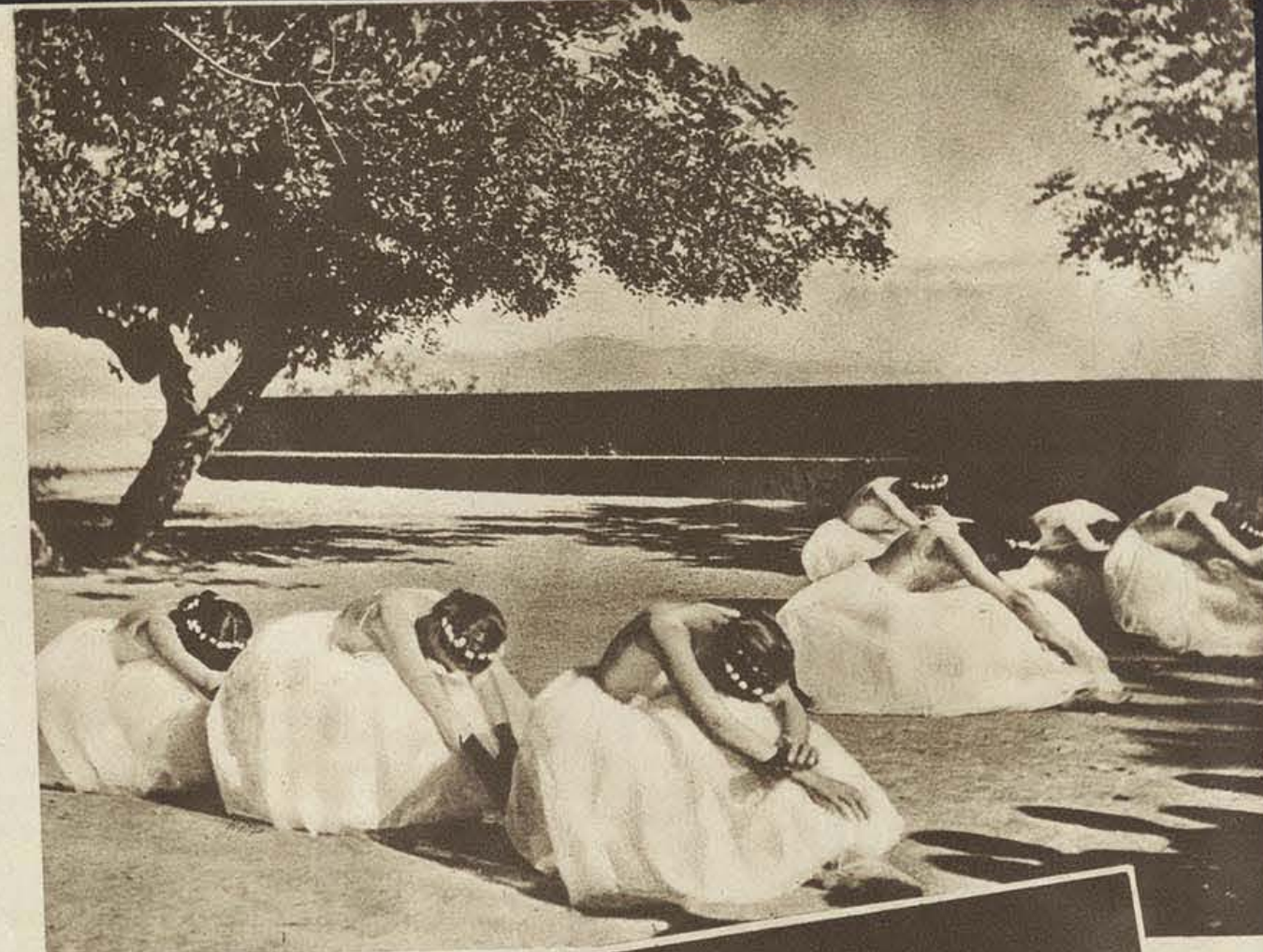
Guillermó obri els ulls i els fixa al cel. Era de nit i feia calor. Al seu costat tot era silenci. Amb sorpresa s'adona que el balanceig normal del vaixell havia cessat. En tractar d'incorporar-se, uns dolors terribles a la cama dreta li varen fer recor-

dar les escenes esgarifoses de la tempesta, que havia durat tres dies i que havia acabat amb l'enfonsament del vaixell i el naufragi de la resta de la tripulació. Guillermó es veia encara llançant-se a la mar amb Ull de Vidre, a l'ensem que sentia com aquest anava donant-li els últims consells.

On era Ull de Vidre, que tan bé s'havia comportat amb ell? On eren els altres tripulants del vaixell? El moble cobert amb el mocador de la Xina? Cada vegada feia més calor. Malgrat tot, Guillermó es va recordar que tenia estomac; més concretament, que tenia gana.

(Continuarà.)

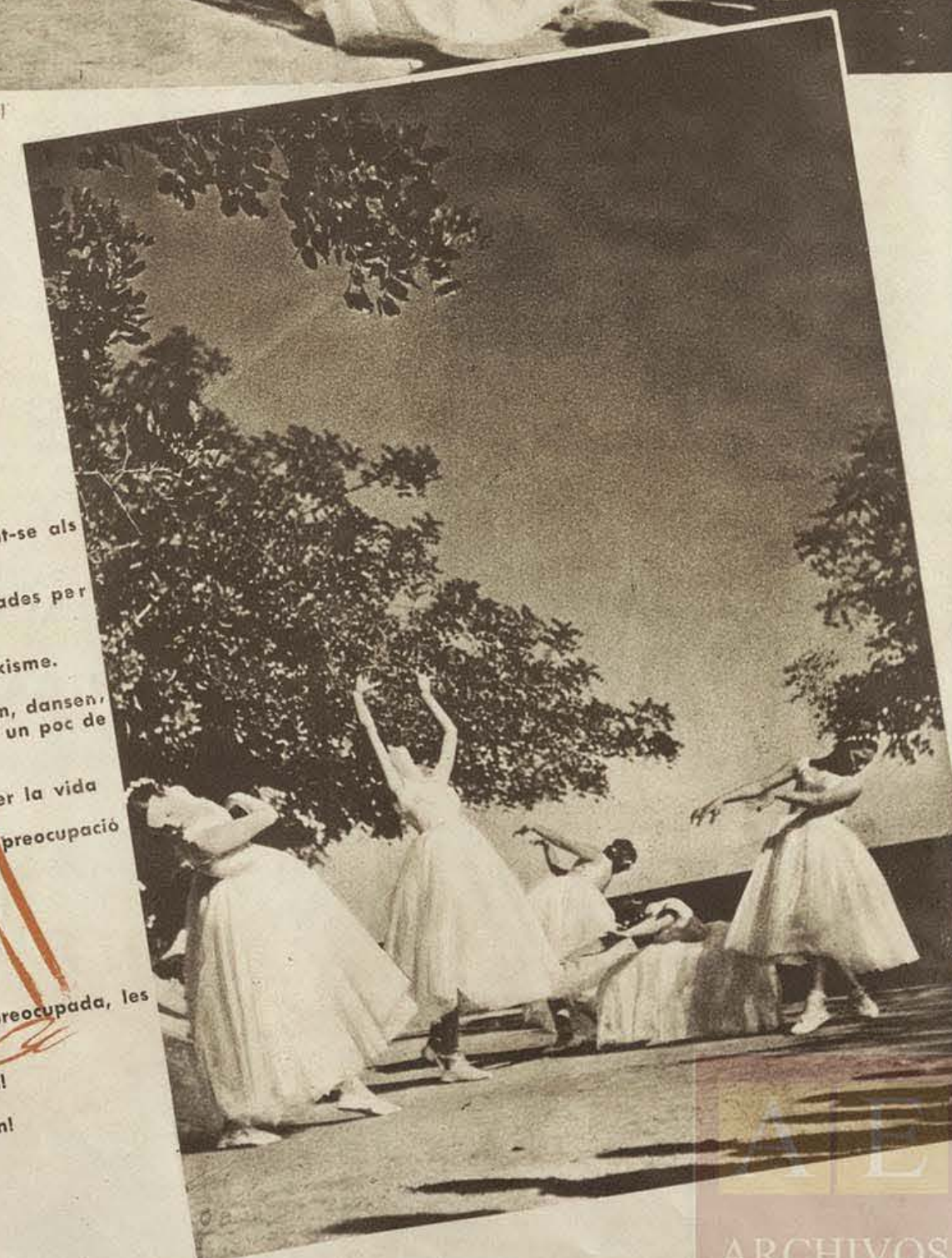

(Fotos Remy Xirau)

Tota la joia infantil i primaveral.
DANSE!
 Heus ací les deixebles d'una escola popular barcelonesa lliurant-se als
 esplais propis de llur edat.
DANSE!
 Un poc puerils, un poc encantades. Hom vey que no són executades per
 professionals, però això mateix les fa més enciseres.
 Hi ha la guerra, és cert!
 Potser llurs pares i germans són al front, lluitant contra el feixisme.
 Elles ho han oblidat!
 Ingènues, enjogassades, de cara al cel mediterrani i a la llum, dansen,
 dansen sense adonar-sen que en llurs gestos infantils hi ha tal volia un poc de
 dolor inconscient.
DANSE!
 Prou arribarà l'hora de comprendre el que costa lluitar per la vida
 per l'ideal.
 No caldrà potser esperar gaire perquè un plec de prematura preocupació
 travessi llurs fronts innocents.
 Dues hores després d'aquest esplai arribaran a casa.
 Hi serà la mare?
 Qui sap si es troba a la cua de la llet?
 Hi haurà prou pa?
 Oh! Quina tristesa, no poder satisfer-se.
 Estarà ja bo el germanet petit?
 Si la menuda té febre, la mare estarà de malhumor, preocupada, les
 renyarà per un no-res.
 I els nois?
 Però ara han oblidat la casa, la ciutat, la guerra, el món!
 Viuen en una atmosfera de somni.
 Quin goig! Oir la bella música de Schumann i de Chopin!
DANSE!
 Deixeu que aquestes noieta es lliurin a l'oblit.
 Danseu, infants!

VAGA A LA INDÚSTRIA DEL CINEMA

Joan CRAWFORD

LA REVOLUCIONARIA DE HOLLYWOOD

MÉS ràpidament que els centres concèntrics que produeix en un llac tranquil la caiguda d'una pedra, més ràpidament que les ones acústiques, s'expandeixen les inquietuds humanes.

Ja ho veieu... A Hollywood hi ha, o hi ha hagut, vaga. La inquietud nostra ha arribat també fins a ells. Els que treballen en la indústria del cinema volen que llur sindicat sigui reconegut, que se'ls concedeixi la categoria de veritables obrers, a la qual tenen dret indubtablement. Imagineu-vos el que significa una vaga a Hollywood: «sunlights» apagats, escenaris buits, «càmeres» orbes i «cameràmens» amb la visera de la gorra al lloc on se la situen els altres mortals... I com que els nord-americans ho fan tot a l'engròs, i ens han dit i redit que cada minut de la ciutat del cinema significa un milió de dòlars..., milions i milions de dòlars perduts miserablement, mentre tots els magnats del setè art s'estiren els cabells.

— Responsables! Cerquem els responsables! Aquests endimoniats inquiets que tot ho embullen... i que no es deixen donar gat per llebre! Els de sempre, naturalment: Robert Montgomery, aquest diable de James Cagney, Chester Morris, Boris Karloff i... JOAN CRAWFORD! No falla, no podia fallar! Amb aquells ulls no es pot tenir esperit feixista de cap de les maneres... I, demés, des del primer moment va dir que tota la seva simpatia era amb els lluitadors de la Ibèria lliure i antifeixista. Els germans Lumière ens valguin! Ara ja no hi som a temps. Si ho haguéssim sabut abans de què ella esdevingués l'actriu de les masses, hauríem manipulat d'una altra forma aquest element perillós! —

No, evidentment, no hi són a temps. Joan Crawford ha lluitat massa i ha comprès massa el que era la vida. Ara en el seu rostre hi ha tota la serenitat que donen els criteris fermament basats. Els senyors magnats poden rosegar-se els punys, si volen.

Foto. Wa-Ro.)

ELS LLUITADORS DE L'INDEPENDENCIA

DUEN la marxa decidida, la petjada ferma, el front alt i l'esguard al lluny. Són joves musculats, bells i simples. Avancen com aquell que sap el que vol i per on s'hi va.

Tot i tothom s'atura a llur pas.

Els infants els envegen.

Els homes vells els esguarden entenedrits.

Els joves s'esquitllen com per amagar la vergonya de no ésser entre ells.

Les dones els anem seguint no solament amb els ulls, sinó amb el cor, com si a cada punta de baioneta hi flamegés el nostre òrgan flamejant.

«Els saben on van i el que volen» hem dit, i nosaltres també ho sabem.

Volen i volem la llibertat i la independència de la nostra terra. Volen i volem exterminar els italians

i els alemanys feixistes que han envaït el nostre país. Volen i volem afermar definitivament els avanços aconseguits per la nostra revolució popular. Volen i volem el triomf i final victoriós d'aquesta guerra. I per això volen i volem un exèrcit popular regular, a disposició d'un sol Estat Major que dirigeixi les operacions en conjunt en tots els fronts; un exèrcit popular nacional per a tota la Ibèria i no de determinats partits o organitzacions, que facin la guerra i la revolució per llur propi compte; un exèrcit popular amb una disciplina d'acer, que acati i compleixi les ordres de l'alt comandament.

I aquests soldats nous passen amb la simplicitat de llur desig, pur, camí de la realització.

Com s'esgarrija la nostra carn de mares i d'amants!

Com voldríem penjar-nos a llurs colls fermes i apretar els nostres llavis amb llurs llavis! Interposar-nos entre aquell esguard tant seriós i la llunyana fita esgarrifosa!

Però una força immensa ens atura, clava els nostres peus a l'asfalt, fa emmudir les nostres boques, evapora la llàgrima que volia amaranos els ulls... Ens mosseguem els llavis... I ells van passant.

(Foto. Wa-Ro.)

SOTA LA PLUJA

CONTE PER

ANNA MURIÀ

PAUSADAMENT, marcant uns passos fermes i acompassats, Llibertat caminava per l'asfalt mullat; amb les seves botes russes altes fins a genoll i el seu impermeable negre, alçat el coll sobre el manat de cabells recollits al clatell, la boina ensorrada fins a les orelles, les mans a les butxaques.

La Diagonal estava deserta sota aquella pluja. Damunt la llarga llengua d'asfalt que s'esfumava, lluny, a través de la cortina d'aigua, només la figura solitària de la noia, regalimant per tots els plecs del seu impermeable.

Els arbres, feixucs d'aigua, decantaven el fullam. Les branques ploraneres dels desmais s'esfilagarsaven fins a terra en uns rajolins verds, mig fulla, mig aigua. I els pobres bancs de fusta, nus i mullats, aguantaven el xàfec encarcerats, desesperats, al mig de la gràcia dels éssers vegetals que es doblegaven llanguidament al batre de la pluja.

La carena era una massa flonja, negrosa, allà lluny, passats els camps semiurbans, darrera la pluja i la boira esqueixada.

I l'horitzó, allà a la fi del passeig d'asfalt, s'acoloria una mica amb la resplandor d'un crepuscle vergonyós que s'iniciava darrera els núvols. Només una claror rosada que a penes amorosia al capdamunt el brill plomós del passeig; i per tot el cel una dolça llum gris-perla, que es fonia amb suavitats de ploma.

De tant en tant passava un cotxe pel mig de la Diagonal. Els vidres entelats no deixaven veure la cara dels que anaven a dins; la bandera, xopa, entortolligava al pal els seus colors revolucionaris; les rodes esquitxaven violentament. I darrera seu deixava una estela de soroll que es fonia.

El rostre de Llibertat era una flama en la boira. Bruna i galtes xuclades, un solc expressiu al front, un plec voluntariós a la boca pàl·lida, i uns ulls grossos, tenebrosos, inquiets, febosencs. Uns ulls que consumien la cara. Uns ulls on cremava tota la vida interna d'aquell cos nerviós. Uns ulls que devoraven el paisatge. Uns ulls que tremolaven, bategaven, respiraven. Uns ulls que absorbien l'univers i cridaven sensacions.

Sota els ulls, el pas rítmic, ferm, calmos. Inquietud i voluntat.

Li agradava a Llibertat caminar sota la pluja!

—El món, mullat, té un altre aspecte. Sembla més bo— diu la noia entre dents, i mig somriu, i els ulls se li engrandeixen.

Sent la pluja. La respira. N'escolta la música.

Quan era petita, com que no la deixaven sortir al carrer quan plovia, encastava el nas als vidres i mirava com queia l'aigua i com s'arrossegava per sobre les pedres, dolça com una carícia. Li agradava tant, que s'hi passava hores arran dels vidres.

I quan l'en volien treure, cridava amb fruïció, aplanant les mans damunt del vidre:

—Mira, tot es mulla, tot es mulla!

—Poca-solta!— rondinaven.

Però ella a penes no ho sentia, i alçava el rostre menut, menjat pels ulls, cap al cel, que vessava.

Quan treballà, la primera cosa que volgué comprar-se fou un impermeable i unes sabates de goma, per no haver de témer la pluja i poder posar-s'hi a sota per veure-la bé, per fruir-la, per sentir-la.

I quan plovia se n'anava sola, ben sola, a voltar per la ciutat. Cercava els grans carrers asfaltats, perquè les coses vivents s'hi reflectien i l'aigua hi queia com damunt d'un mirall i aixecava milers de gotetes com agulles... Tot el carrer, fins a esfumar-se, punxat d'agulletes d'aigua! I els arbres llunyans dins de la pluja semblaven de gassa. I l'horitzó tenia tons de nacre. Quan començaven a encendre els llums, la terra els reflectia, i el cel era rosat i groguenc.

Llibertat es sentia sola, perquè la gent que passava, malhumorada, tenia feina a mirar a terra per a evitar els sots. Només ella alçava el rostre vers el cel; només ella eixamplava els ulls per a absorbir tot aquell panorama de ciutat i de pluja; només ella caminava calmosament, assaborint cada passa amb delectança sensual. A vegades, involuntàriament, deia algun mot a mitja veu, però ningú no se'n adonava; tothom tenia prou feina i prou enuig sota els paraigües. Era ben sola! I els ulls se li encenien amb febre—una febre de goig, de posseir i fruir el món ella sola— i sentia una esgarripança de lliurar-se a la pluja, que tot ho embolcalla amb una carícia imperiosa i dolça, que tot ho transforma com si l'amor hi passés.

I avui que plovia d'una manera tan bonica, seguit, seguit, sense parar, pluja menuda, ni massa forta ni massa fina, amb música gentil com un gemec de plaer, prolongat, ressonant sobre totes les coses que la pluja amorosia... Avui que la llum era tan dolça i que el crepuscle s'apropava... Avui que sabia a prop un gran passeig d'asfalt amb arbres llargorosos i ample espai a l'entorn... Avui, Llibertat féu una pausa a la seva vida activa, abandonà totes les coses que des de tants mesos mantenien en tensió tots els seus nervis, plegà les mans, oblidà i se n'anà sota la pluja.

Diagonal enllà, la terra era més sincera en el seu abraç amb la pluja, l'espai era més gran, la música més tendra perquè les plantes feien d'arpa.

No passava ningú.

Només la pluja, els arbres, el sol de reflexos i la llum gris-perla. Per a ella sola, que ho contemplava, ho respirava.

—Què bona és la pluja! Com repica la terra! Ja encenen un llum... El veig a terra, emmirallat. L'horitzó és més rosa, ara. Ja es pon el sol. Sóc feliç!

I alçà els ulls al cel.

Plovia, plovia...

Escampà la mirada. Tot eren suavitats i tendrors sota l'aigua que poleix.

—Què és bonic el món quan plou!

Ressonaren xipollejant uns altres passos, més forts i més ràpids, damunt l'asfalt mullat de la Diagonal.

D'una avinguda lateral havia sortit un home. S'apropava, ara, de cara a Llibertat. Era un milicià. Devia baixar de la caserna.

La jaqueta de cuir, mullada, lluia. Un ble de cabells mullats, enganxat al front, li degotava sobre el nas.

Es fixà en la noia i ralentí el pas. El sorprenien els ulls febosos.

Ella s'adonà d'ell quan el tenia a prop. Trobà que la seva figura era escaient, tota lluent d'aigua.

La mirava sorprès i somreia. S'aturà.

—On vas, tan sola, amb aquesta pluja?—

Tenia una veu que harmonitzava amb el cant de l'aigua. Tenia un rostre suau com les fulles mullades. La pluja regalimava pels sècs de la seva jaqueta de cuir...

Llibertat s'aturà. El mirà com mirava el paisatge, amb els ulls tan oberts que engolien. Somrigué. S'arrosà d'espatlles.

—Mira, a mullar-me, com totes les coses, com tu...—

I s'hi acostà més. Com si s'acostés a un arbre carregat de pluja.

El milicià li rodejà la cintura amb el braç.

—Ets bonica...—

Però la veu se li fongué a la darrera síl·laba perquè sentí d'aprop la cremor dels ulls de Llibertat.

Ella li posà la mà sobre l'espatlla. Com si el conegués de sempre. Com si aquell home hagués nascut de la pluja, d'aquella pluja que ella estimava. La féu estremir sentir el contacte del cuir mullat. Quan ell la prengué amb tots dos braços, ella, poc a poc, li tocà la cara i també la trobà mullada; mig cloqué els ulls, de goig. Ajuntaren les boques sota la benedicció de l'aigua. I ella, amb un esclat d'alegria, li voltà el coll amb els braços. Havia trobat l'amor de la pluja!

Ell l'arrossegà fora del passeig, cap als camps ja foscos. Llibertat seguí, dòcil, encisada. Sarreceraren ran d'un marge. Caigueren a terra abraçats. L'home encarnava els arbres, els camps, l'asfalt, el crepuscle del dia de pluja. Llibertat es lliurà a l'univers en pluja. Sentia les gotes d'aigua que li queien sobre els genolls...

Després, era fosc i ja no plovia. Es separaren.

—Com te dius?— li preguntava ell, per compliment.

—Vés— i l'empenyí i el féu marxar.

Romangué sola amb el record. La pluja l'havia estimada...

UNA ALTRA
MENA DE
DICTADORS...

SENYORS DE
"HORCA Y CUCHILLO" D'ESTAR PER CASA

CH l'amor!

Es possible que encara hi hagi escèptics? Dubtar un sol instant de què l'amor ens pot empenyer a realitzar totes les follies...! Negar que la força de l'amor és definitiva, omnipotent, suprema...!

Fixeu-vos bé en això: tot i sabent el pa que s'hi dona i de quina manera les ha de tractar el Codi civil quan s'hagin casat, les dones fan un cop de cap i es casen! I gosareu somriure quan torneu a sentir parlar de la força de l'amor?

Creiem sincerament que, amb referència a bíceps, al petit Eros no hi ha qui li passi la mà per la cara. De la primera embestida és capaç de deixar «knock-out» a Heracles i a tots els gegants del Canadà que facin «catch as catch can».

D'altra forma no es comprendria com les dones es decideixen a casar-se. El Codi civil —sempre tan manyac i cordial envers nosaltres— té, reglamentant el matrimoni, el criteri de què la muller és el grumet, i el marit, l'almirall de l'armada. Ella —naturalment— ha de demanar permís per a bellugar les celles, i témer el seu terrible càstig si s'atreveix a tenir singlot sense la seva autorització.

Sempre ens hem imaginat el tipus de marit que descriu el Codi civil com una mena d'home paleolític retornant a la caverna conjugal aureolat de l'autoritat i el prestigi que proporcionen els quatre mamuts occis en un matí, o com un esgarriós senyor «de horca y cuchillo», o com un Napoleonet en miniatura. Al costat de semblant lluminària és lògic que la personalitat de la dona resti anul·lada en absolut. Quan ell dona un cop de puny a la taula, fent trontollar totes les copes guardades al bufet, i deixa anar un dels seus impressionants «A casa mano jo!», seria un miracle que ella no s'amagués, tremolant, a sota d'algun moble.

Per sort, la llei és una cosa i la vida pràctica n'és una altra. A la vida pràctica de tot se'n fa de més i de menys... Fins ens han arribat a oïdes casos en què —oh il·legalitat de les il·legalitats!— el que s'amagava a sota dels mobles era el marit.

CADA cop que llegim aquesta secció del Codi que es titula «De los derechos y obligaciones entre marido y mujer», ens recordem d'aquell individu eixerit que es repartia a «parts iguals» els guanys amb un soci: «Deu per a mi i un per a tu, i ara al revés perquè vegis que no t'enganyo: un per a tu i deu per a mi.»

La diferència existent entre la historieta i el cas nostre és que l'altre responia, mirant astoradíssim el resultat de l'operació: «Es ex-

traordinari! Si no ho haguessis fet davant meu, pensa que no m'ho hauria cregut mai!» I nosaltres diem, en canvi: «Senyors juristes, senyors dictadors de butxaca: ja fa temps que us hem vist el joc. A nosaltres, amb pal·liatius, no. Si ens hem resignat ha estat perquè l'ambient, les circumstàncies o l'amor —oh l'amor!— van ésser més forts en aquella ocasió que les nostres legítimes ànsies d'independència.»

El títol de la secció hauria d'ésser, en realitat, «De los derechos del marido y las obligaciones de la mujer...» Molt més exacte. Però ja ens fem càrrec de què cobrir les formes és sempre convenient... i de què els legistes també tenen escrúpols. Cal dissimular. El reaccionarisme ha dissimulat sempre —millor o pitjor— el menyspreu que experimentava envers la feblesa de la dona amb el que s'anomena galanteria o cavallerositat. Ha blasmat els afanys d'independització femenina, ridiculitzant-los, qualificant-los d'impropis... I ha lloat, en canvi, una sèrie de missions «essencialment de dona» fins als núvols, dient que elles ja eren a bastament compensadores..., però que per res del món cap home no voldria canviar per les seves.

No, no pot basar-se el matrimoni en aquest desequilibri, en aquesta tirania de l'un sobre l'altre. Comprensió, ajuda, respecte mutu: heus ací les tres paraules en què ha de basar-se la unió perfecta d'un home i una dona. Així ho entén la Revolució, i ho ha concedit a tot Ibèria, com ja abans una llei del Parlament Català ho havia concedit a Catalunya.

Aquest tema —el de la situació legal de la dona casada— era massa extens i massa pregon per a poder, en aquest article, fer altra cosa que generalitzar. Ja concretarem en el pròxim. Aleshores, després d'aquest preàmbul, ja ens dedicarem de ple a l'examen dels preceptes, que, sortosament, ja no és una dissecció en carn viva, sinó una autòpsia...

Maria Lluïsa ALGARRA

El calvari de dues dones

L'odiós procés contra trenta cinc revolucionaris brasilenys va tenir el seu epíleg el dia 8 de maig.

Carles Prestes ha estat condemnat a setze anys i vuit mesos de presó; Harry Berger, a tretze anys i quatre mesos; Grolldi, secretari del partit comunista argentí, a catorze anys i dos mesos, i Lleó Juli Vallee, a quatre anys i quatre mesos. Aquest procés ha estat un simulacre de judici. El mateix jutge, Ma-

chado, va declarar pocs dies abans «que no era necessari per a condemnar els extremitats l'aportació de proves de càrrec i que els jutges decidirien segons llurs opinions».

Els acusats estaven debilitats per llargs mesos d'empresonament. No van tenir cap advocat per a defensar-los. El president feixista Vargas havia fet expulsar el cèlebre advocat americà David Levinson.

La condemna d'aquells que lluitaren per l'alliberament nacional de la seva pàtria és una provocació a la consciència universal. Tots els catalans recordem amb emoció dues dones que viuen dies de dol i desesperació: la mare i la germana de Lluís Carles Prestes. Aquelles dones admirables, que recorregueren el món demanant a tots els homes lliures l'ajut per al fill i el germà, avui encara confien en l'esforç de tots els antifeixistes intel·lectuals, obrers, democràtics, i de tots els homes que senten l'anhel de justícia social, i sobretot confien en l'esforç de totes les dones del món, i adrecen un prec especial a les dones espanyoles i catalanes, que avui lluiten per la conquesta de llurs llibertats, per a què ajudin amb llurs enèrgiques protestes a fer sortir de la presó el fill i germà, ja que els feixistes els hi han tancat per a evitar la victòria del poble sobre l'opressió.

Que les protestes aflueixin! S'ha de salvar Prestes de les urpes d'En Vargas; se l'ha de fer sortir de la presó brasilenya!

A la mare i la germana de Carles Prestes

BENVOLGUDES companyes:

Ara fa alguns mesos que vosaltres passàreu per Catalunya en dolorosa peregrinació. Vinguéreu a demanar-nos la nostra ajuda moral per a treure de la presó, on estava ignominiosament tancat, Carles Prestes. Llavors les dones catalanes respongueren que sempre estaven de la vostra banda per la causa de la llibertat.

Avui, dies de dol i de lluita han planat damunt la nostra pàtria. Els homes amb les armes a les mans i les dones amb llur co-

ratge mostren que estan disposats a defensar les llibertats contra el feixisme invasor i criminal, que vol fer del nostre poble un feude de les seves ambicions imperialistes.

Ningú millor que les dones espanyoles i catalanes per a comprendre avui el vostre dolor i les vostres angúnies. Es per això que per mitjà del periòdic femení i antifeixista COMPANIA volem fer arribar fins a vosaltres la nostra adhesió i la nostra protesta indignada enfront de la tràgica farsa que condemna a Lluís Carles Prestes i als seus companys de lluita a llargs anys de captiveri.

Les dones catalanes faran tot allò que estigui a llur abast per tal que la iniqua sentència resti sense efecte. Sapigueu que tant a Espanya com a Catalunya donarem un cop mortal al feixisme, amb el qual esperem en-derrocar-lo definitivament i procurar a la nostra amada terra, així com a tots els pobles del món, hores de pau i de llibertat.

Col·laboració espontània de les obreres

En aquesta secció publicarem els treballs que les obreres catalanes ens envien

Companyes del front i la reraguarda:

CREC que tindreu present la gran revolució francesa, que, igual que la nostra, no fou mirada en principi, per les potències d'Europa, més que com a objecte de mofa i de menyspreu.

La guerra y les intrigues, la persecució i l'espionatge, és als mitjans que ara s'apela, com aleshores s'apelà, per a contenir aquest gran moviment i ofegar les nostres opinions.

Unitat y disciplina com les que adoptaren els nostres germans francesos. Si no voleu anomenar-ho disciplina, dieu-ne obligació o deure, i també sortirem triuants en aquest cas, com ells hi sortiren, i lliurarem al món sencer de la gangrena feixista que l'amenaça. Amb això minvarem la titànica lluita on es veu brollar la sang de les nostres valentes joventuts, que la donen amb entusiasme perquè saben que amb ella defensen la noble causa de la llibertat de tots els països, i per això se les veu lluitar en pugna incessant contra el feixisme internacional invasor.

Endavant, doncs, que units vencerem!

L'Europa i el món enter esperen amb interès creixent el desenllaç d'aquesta formidable croada.

Unim-nos tots i vencerem, que encara hi som a temps d'impedir que esclati el volcà que amenaça enfonsar la terra en un terrible caos de mort i de misèria, d'on sols podrà treure-la l'empenta constructiva i coratjosa d'una força jove i sana: el proletariat en estreta aliança amb les capes honrades del poble antifeixista.

Una Companya del SINDICAT DE LA LLAR

Lluitar per a vèncer

PAS a pas, els homes que senten dins seu un anhel noble de llibertat s'obren camí en mig de la barbàrie i l'opressió. Res no els abat, res no els atemoritz. Avancen segurs de llur triomf, sota una alenada d'aire fresc, neta de prejudicis de casta; llurs rostres es fan bells en la lluita constant, crua i aferrissada, que ha marcat amb trets durs de coratge i decisió.

Sobre les runes d'un passat odiós, ells han bastit els fonaments d'una societat més justa i més humana. No hi han escatimat mitjans. Llur sang ha estat vessada generosament pel sòl de Madrid, d'Aragó, de Màlaga... I l'empenta heroica de llur fortitud ha assenyalat el camí de la victòria, precursora de les més belles realitzacions, que esborrarà els dies de dolor i de les misèries humanes, la que acollirà sota un mateix sostre les ànimes germanes de l'antifeixisme universal i que, a l'impuls de la seva força abasagadora, esbandirà els odis, lliurarà el món del jou afrós d'una societat baixa i denigrant, fent-la arribar a la llibertat conquerida amb l'esforç suprem dels nostres braços.

Marina SANFELIU

VOLS SABER QUI ETS?

Secció grafològica de COMPANYYA

RESPOSTES

MARI-TERE F. — El que primer s'observa en el vostre grafisme és una formidable depressió anímica, tristesa, abatiment i desequilibri nerviós molt intens, però temporal. Intelligència clara, però no cultivada. Imaginació, encara que fatigada i desordenada, degut a la influència d'aquell pessimisme de què parlàvem. Molt orgull personal, acompanyat de susceptibilitat, de timidesa i d'una estranya por de «desentonar» i de semblar «menys que els altres». Una excitació gradual que us condueix, de tant en tant, amb impaciències sobtades i sorprenents. També, de tant en tant, ganes d'ésser «mala persona», que no reïxen. Bondat, encara que amb un xic d'egoisme. Sensibilitat, que la vostra timidesa no us deixa manifestar. Ingenuïtat, bona fe. Poca energia: us deixeu endur per les circumstàncies i pel criteri dels altres. Una petita tendència a la llaminadura. Sou xerraire, encara que us reserveu els veritables sentiments.

M.ª MARTA M. — Amb la vostra audàcia, la vostra tenacitat i la vostra ambició no hi pot haver res a la vida que se us resisteixi, i molt menys la ploma: així mateix podeu dir-ho a les vostres companyes. Endavant, doncs, i no defalliu. No hi ha dubte

que sou vanitosa, però en el vostre cas no pot considerar-se com un defecte. Sou molt optimista, i especialment, d'una manera desenfrenada, quan empreneu les coses. Sou egoista. Entre facècies i veres perseveren en les empreses fins aconseguir el que voleu. Despreocupació, desordre. Sensualitat. Sou amable i teniu do de gents, però quan se us acaba la paciència esclateu sense contemplacions. No deixeu minvar mai el vostre entusiasme. Ell pot conduir-vos a tots els èxits.

MAD i MADDIA

NOVES SECCIONS

A més de les seccions que coneixeu, COMPANYYA té el projecte d'ofrenar-vos-entres de noves, dedicades a la dona.

Una, sobre biografies de dones il·lustres, nacionals i estrangeres; una altra, sobre les activitats pràctiques i espirituals de la llar, i la darrera, sobre heroïnes anònimes.

COMPANYYA es proposa, per mitjà d'aquestes tres seccions, enlairar el nivell cultural de les nostres lectores, alhora que encoratjar-les (bo i mostrant-les-hi aquests alts exemples) en llur treball, en llur constància, en llur fermesa i en llur esperit de llibertat i de sacrifici.

La primera de les dites seccions projectarà damunt les dones del poble una mena de claror guiadora, que les amarrarà d'orgull congènere i d'esperança en dies millors.

La segona els donarà tota mena de consells pràctics, al mateix temps que petits i simpàtics guiatges sobre l'embelliment econòmic de llurs interiors.

La tercera i més interessant, creiem, o sigui la dedicada a heroïnes obscures, servirà per a fer conèixer les vides humils i exemplars de totes aquelles dones que treballen i lluiten heroicament, sense aspirar (oh suprema grandesa!) a esdevenir ni cèlebres ni tan solament conegudes.

Les redactores de COMPANYYA, encoratja-

des per llur amor al poble, desitgen cercar i trobar allí on sigui aquestes germanes amagades, que del matí al vespre viuen en la lluita, en el treball, en la constància més bella, sovint, gairebé sempre, sense altra recompensa que la satisfacció de llurs consciències satisfetes i de llurs cors honrats.

COMPANYYA creu que farà un bé a les unes i a les altres presentant-les, per mitjà de la nostra revista, unides i agermanades.

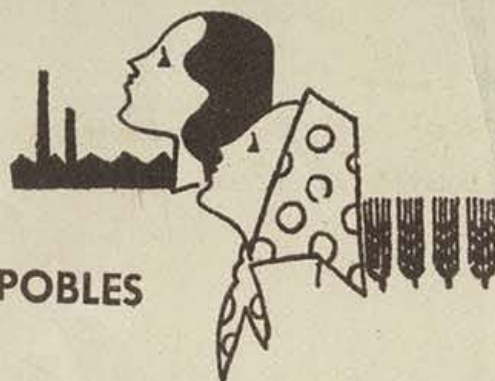
CUPÓ-VAL per una consulta

Envieu-nos, almenys, dues còpies escrites amb tinta i en paper sense ratllar, a la secció Vols saber qui ets? de COMPANYYA
Passeig de Pi y Margall, 64

NOTICIARI

DELS POBLES

CANET DE MAR.—El Socors Roig Internacional, en la diada del Primer de Maig, va organitzar una gran vetllada musical, a profit dels hospitals de sang, a càrrec de la Banda Municipal de Barcelona, dirigida pel mestre Lamotte de Grignon.

VILASECA.—S'ha constituït l'Aliança Nacional de Dones, amb representació de tots els sectors antifeixistes.

A ALMENAR, PUIG-GROS, GRANADELLA, PONS, BORGES BLANQUES, JUNEDA, MOLLERUSA, BELLVIS i TERMENS imperen les mateixes ganes de guanyar la guerra.

A TORREGROSSA hi ha una col·lectivitat on vuit famílies treballen de sol a sol per tal de fer donar a la terra triple collita. Sis homes d'aquestes vuit famílies són al front. En aquesta col·lectivitat es formarà una granja per a poder proporcionar als malalts i als infants els aliments que necessitin.

CORNELLÀ.—Hi ha una guarderia de dones antifeixistes.

PINS DEL VALLÈS.—Els xicots de Pins són amics de COMPANYYA i ajuden la nostra revista utilitzant tots els mitjans a llur abast.

VILANOVA I LA GELTRÚ.—Els grups d'amigues de COMPANYYA, integrats per dones d'Estat Català, Esquerra i J. S. U., entre moltes altres lloables tasques, han portat a terme la constitució de grups de xoc a les fàbriques i per a proporcionar llibres als hospitals.

Les amigues de COMPANYYA

SABADELL.—S'ha constituït el grup d'amigues de COMPANYYA amb dones d'Esquerra Republicana de Catalunya, Estat Català, etcètera, i publiquen en els periòdics escrits de propaganda de la nostra revista.

ARTESA DE SEGRE.—S'ha constituït un grup d'amigues, integrat per Reis Guiu, responsable, i Providència Artigues, Lluïsa Pallarès, Teresa Guiu i Antònia Trilla.

CALDES DE MONTBUI.—Hi ha un grup d'amigues de COMPANYYA, format per Carme Carner, responsable, i Joana Malla, Maria Vilaró i Rosa Xalabarder.

CANET DE MAR.—Existeix un grup d'amigues de COMPANYYA, constituït per Herminia Carné i Roig, responsable, i Pilar Ferrer Pla, Josefa González, Dolors González, Josefina Ricart, Joaquina Icart, Victòria Pujol, Cinta Vila, Florentina Vergés i Maria Blanc.

LLEIDA.—S'ha constituït un grup d'amigues amb elements femenins d'Estat Català, del P. S. U. i de l'Esquerra Republicana.

SINDICAT DE LA LLAR.—Ha quedat format el grup d'amigues amb les companyes següents: Matilde Muñoz, Elvira Enrique, Covadonga Menéndez, Maria Rogel, Mercè Cuberes, Laura Rodríguez, Assumpció Garcia i Concepció Martínez.

GRUPS D'AMIGUES DE «COMPANYA» ALS INSTITUTS.—**INSTITUT BALMES:** Dolors Fusté, Marina Ferrer i L. Sánchez.—**INSTITUT SALMERON:** Magdalena Marino, Francesca Marsal i Carme Marino.—**INSTITUT MARAGALL:** Núria Bachs, Josefina Farré, Adriana Legumberri i Maria Teresa Vidal.—**INSTITUT PI I MARGALL:** Aurora Gascons, Carme Sales i Encarnació Sauri. Grup responsable: Carme Merino, Margarida Ferrer i Glòria Cervera.

«COMPANYA!
COMPANYA!»

Aquesta gentil noia, de l'Aliança de la Dona Jove, ven ella sola, pels carrers, alguns centenars d'exemplars de la nostra revista. Gràcies, camarada!

Antònia Alvarado, de Sabadell, l'adheridó i sacrifici de la qual per la causa antifeixista serveix d'estímul a moltes dones. D'ençà del moviment, ha treballat amb tot amor, entusiasme i intel·ligència. Pertany a la categoria de les que no es rendeixen i assolixen la fita marcada, cost el que costi.

Carme Garcia, de la Comissaria de Sanitat de Guerra de Torralba, que treballa amb notable eficiència a l'organització sanitària del front d'Aragó.

Després de la jornada normal, el treball voluntari pel front. Aquestes admirables dones de Sabadell cusen per als companys que defensen la nostra pàtria i les nostres llibertats.

Societat General de Publicitat
(Empresa Col·lectivitzada)
Barrell, 243 al 249, Borrell

(Fotos Remy Xipell)

**Els braços i l'esguard en l'aire, el gest sà i joganer, el somriure a flor de llavis.
Nosaltres lluitem per a obtenir un futur semblant a tots els fills del poble.**

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

ESTATALES